

АГОП МЕЛКОНЯН ЦЕЛУНИ СТЬПКИТЕ

chitanka.info

Валеше дъжд — спокоен и равномерен ноемврийски дъжд, който може да те разплаче.

— Аз дойдох, въпреки че не ви познавам — каза тихо Елсомина.

— Трябваше — отговори Непознатият и погледна към оркестъра.

Вратата беше почти непрекъснато отворена, защото беше часът, когато рибарите се връщат. Ходилата им оставяха широки кални следи — размазани отпечатъци на тяхната бедност и жажда за чаша греяна ракия.

Между двамата увисна неприятно дълга пауза, която Елсомина използва, за да го разгледа — беше висок, с необикновено слаби и дълги ръце, които трепереха. Певицата пеше „Моя сладка любов, наречена тъга“, сервитьорът имаше редки проскубани мустаци, а дъждът валеше все така спокоен и бавен и ритмично почукваше по прозорците.

— Аз летя, разбирате ли астронавт съм... Две кафета, моля!

— Вие сте приятел на Вилис?

— Не съвсем, нещо такова. Всъщност аз не познавам Вилис.

Елсомина се усмихна — не обичаше несръчните ухажори, те по правило са скучни. Сега ще философства, ще импровизира, ще изиграе без успех няколко театрални етюда, а накрая, когато разбере, че се е провалил, ще стане мнителен и раздражителен. Понякога всичко е толкова просто...

— Аз съм отвикнал, несръчен съм, забравил съм етикета... или този глупав протокол при срещата между непознати, наречете го както желаете. Разбирате ли ужаса да си непохватен?

Сервитьорът поднесе две кафета и се усмихна:

— На влюбените.

Певицата беше стигнала до рефрена, който Елсомина много харесваше:

*„Спомни си за жълтата люлка,
като Луната в четвърт...“*

— Вие не познавате Вилис, Вилис Грейт?

— Не познавам Вилис, знам само стъпките му, неговото цвете, а вече и годеницата му. Това не е ли достатъчно?

— Не мога, никога не съм знаел. И за четири милиона години не можах да се науча. Вероятно танците са някакво удоволствие. Да, аз познавам само стъпките на Вилис. И бързам.

— Аз се надявам, че ме повикахте тук, учтиво ме поканихте, не за да ми кажете номера на обувките на Вилис. И изобщо всичко това е една страшно глупава история, нали!

— Благодаря, не пуша. Срегнах стъпките на Вилис на десетки милиона километра оттук — на планетата Екволия.

— И какво ме засяга мен всичко това, той е мъртъв — поне за мен. Аз съм млада и ми е страшно противни съдбата и позата на Пенелопа.

Рибарите се бяха оживили. Те тропаха с крака, удряха чаши по масата.

— И едно цвете до стъпките — продължи Непознатият. — Цветята там са твърди, силициеви цветя. С едно листче, на което пишеше: „Третата край Хелис, Ню Бостон, 43-та улица, номер 7. За Елсомина Пети, защото я обичам“. Ето подаръкът за вас.

Непознатият ѝ подаде оранжево, почти прозрачно цвете, което всеки миг може би щеше да се счупи.

— Сантименталности в космичен мащаб, като във фантастичен разказ. Някога се гордеех с него, сега остарявам... Пък и теменужките винаги са ми харесвали повече от тези невероятни и ужасни цветя!

— Нищо повече не знам за Вилис, нито какво точно означава това „защото я обичам“. Ние сме трима астронавти, просто пътуваме, разбирате ли, странници. Вече четири милиона години пътуваме към своята планета. Вилис лети към Палатия, знам Вие, земляните мислите, че вашето човечество идва оттам, но Палатия е мъртва, вече и завинаги. Може би действително Палатия е вашето начало, може би. Не, не ме прекъсвайте. Те търсят своето начало, ние също. Ние вече не знаем къде е нашата планета, забравихме това, но ще го усетим, разбирате ли, не може да не го усетим. Ще я намерим с цената на всичко, защото началото вика, крещи в нас, бие ни отвътре! Палатия е мъртва, но те нека летят нататък, това е порив, животински повик е това, роден от някакъв свършен вътрешен механизъм. А ние ще усетим нашата планета-майка, та кой не усеща в себе си майката, и те ще усетят всичко това на мъртвата Палатия, не може да бъде иначе. Ако трябва, ще летим още толкова, но ще се върнем, тя е все пак

някъде — нашата планета, тя ни очаква и ние ще познаем това по кръвта си, по подлудяващия кръг на кръвта. Тя все пак е някъде, дявол го взел, тя ни очаква, нали Елсомина?

Непознатият стана и едва забележимо се усмихна.

— Сбогом. Нас ни чака път. Отклонихме се за малко, за да донесем твоето цвете, но това е наш астронавтичен закон.

После бързо тръгна към изхода.

— Поздрав на твоята земя, когато я откриете. Как се казваше тя?

— Геа — тихо отговори Непознатият и излезна.

Тя искаше да извика след него, да му каже нещо, но само уморено отпусна рамене.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 124/1974

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.